

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem Mgr. Alešem Sabolem ve věci žalobce: **O** ██████ **S** ██████ nar. ██████ bytem ██████, zast. JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem v Praze, Karlovo nám. 28, Praha 2, proti **žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o zadostiučinění nemajetkové újmy,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 40.000,-- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 4.8.2014 do zaplacení a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se co do částky 60.000,-- Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05% od 4.8.2014 do zaplacení, z a m í t á .
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24.684,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Těmína, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal na žalované zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež žalobci vznikla v důsledku zahájení a pokračování (vedení) trestního stíhání. Trestní stíhání žalobce jako obviněného bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 09. 04. 2012. Dne 28. 05. 2012 pak státní zástupkyně podala obžalobu pro přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6, sp.. zn. ██████ bylo zahájeno dne 30. 05. 2012. Dne 16. 07. 2013 Obvodní soud pro Prahu 6 vydal rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby. Dne 01. 08. 2013 pak podala proti výše uvedenému rozsudku státní zástupkyně odvolání. O odvolání státní zástupkyně bylo rozhodnuto dne 03. 10. 2013, a to tak, že napadené rozhodnutí odvolací soud zrušil a žalobce opětovně zprostil obžaloby. Městský soud v Praze jako soud odvolací napadené

rozhodnutí zrušil zejména z důvodu, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 se ohledně zprošťujícího výroku nevypořádal se všemi okolnostmi, významnými pro rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že obvinění osoby z trestné činnosti vždy zasáhne do jeho každodenního života, u žalobce došlo zejména k poškození jeho pověsti, jakožto majitele společnosti, kde mělo k úrazu zaměstnance, pro který byl žalobce trestně stíhán, dojít. Vzhledem k šetření, které na pracovišti Policie ČR provádělo, bylo zaměstnanci žalobce nazíráno jako na kriminálního a klesla žalobcova autorita, stejně jako důvěryhodnost u zaměstnanců. Zasažena byla i psychická sféra žalobce, vědomí možného trestu provázelo žalobce v každodenním životě. Žalobce byl nucen vyhledat pomoc psychologa, žalobce trpěl stavy úzkosti. Zasaženo bylo do rodinného života žalobce, resp. do jeho partnerského soužití. Plánoval svatbu, pro trestní stíhání realizována svatba nebyla. Negativně bylo trestní stíhání žalobce vnímáno jeho obchodními partnery. Žalobce požadoval odškodnění v penězích, vyčíslil je částkou 100.000,- Kč.

Žalovaná (jednající v souladu s ust. § 6 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „zákon“) shora označenou organizační složkou) navrhla zamítnutí žaloby. Učinila nesporným, že žalobce uplatnil nárok u žalované, přičemž jeho žádosti o zadostiučinění bylo po mimosoudním projednání vyhověno pouze částečně, žalovaná se žalobci omluvila za nezákonně vedené trestní řízení, peněžitou náhradou nemateriální újmy neposkytla. Žalovaná zároveň konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Toto konstatování se vzhledem ke stavu věci jeví jako dostatečné. Žalovaná vyslovila žalobci omluvu za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení, v jehož důsledku bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o zahájení jeho trestního stíhání. Vzhledem k okolnostem případu žalovaná pokládala omluvu za dostatečné zadostiučinění za porušení práva. Trestní řízení proběhlo rychle, trvalo 1 rok a 5 měsíců, bylo bez průtahů, sazba trestu odnětí svobody v délce 4 let byla pouze teoretická, skutek, pro který byl žalobce stíhán, nebyl negativně vnímán veřejností, nebyl spojen s dehonestací žalobce.

Již ze shodných tvrzení účastníků soud vzal za prokázané, že se žalobce obrátil na žalovanou s žádostí o poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu a náhradu škody ve výši požadované žalovanou, a to na skutkovém podkladě vylíčeném posléze shodně žalobou, a že mu žalovaná k této žádosti nahradila škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím v rozsahu výše uvedeném.

Soud vzal dále ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 6, sp.zn. [REDAKCE] za prokázané, že žalobci bylo usnesením Policie České republiky, ze dne 9.4.2012 sděleno obvinění pro spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 142 odst. 1, 2 trestního zákona, že jako majitel a současně jednatel firmy [REDAKCE] se sídlem v Praze [REDAKCE] provozoval vozidlo – speciální návěs (podvalník) tov. zn. [REDAKCE] typ [REDAKCE] vyr. č. [REDAKCE] rok výroby 1996, na základě smlouvy o nájmu dopravního prostředku uzavřené dne 26.6.2009 s Ing. J. [REDAKCE] Z. [REDAKCE] takovým způsobem, že během provozu nebyly zjevně delší dobu kontrolovány otvory pro čepy tažných ok hydraulického pístu zvedacího mechanismu nájezdových ramp, což vedlo dne [REDAKCE] ve 12:30 hod. v [REDAKCE] ul. [REDAKCE] v areálu firmy [REDAKCE] k roztržení tažného oka a pádu nájezdové rampy na zaměstnance poškozeného J. [REDAKCE] S. [REDAKCE] nar. [REDAKCE] poté, co poškozený provedl vykládku vozu zn. Tatra, po sjetí vozu z podvalníku zvedl obě nájezdové rampy a při zatlačení do pravého nájezdu, který nezapadl do výřezu, tento nekontrolovatelně přimáčknul poškozeného k zemi, čímž poškozený utrpěl [REDAKCE]

lčba si vyžadala několik mšiců,

úraz zanechá trvalé pourazové následky, přičemž obviněný porušil důležité povinnosti vyplývající z právních předpisů.

Stížnost proti tomuto usnesení podaná žalobcem byla zamítnuta usnesením Okresního státního zastupitelství pro Prahu 6, č. j. ze dne 21.5.2012. Dne 30.5.2012 byla na žalobce podána obžaloba. Dne 25.1.2012 bylo přitom žádáno o vydání předchozího souhlasu k zadržení s tím, že se žalobce již delší dobu zdržuje v hotelu . Žalobce byl zadržen dne ve 3:30 hodin, a to na základě anonymního telefonátu. Po žalobci bylo vyhlášeno celostátní pátrání jako po osobě podezřelé dne 13.3.2012, při zadržení a následném výslechu žalobce uvedl, že pracuje od října 2011 na zakázce, od té doby tam prakticky bydlí a je k zastížení na adrese hotelu . Rozsudkem vyhlášeným dne 16.7.2013 byl žalobce zproštěn obžaloby podle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, neboť skutek popsany v obžalobě není trestným činem. Odvolání proti rozsudku podal státní zástupce v neprospěch žalobce, rozsudkem Městského soudu v Praze pak byl rozsudek zrušen a znovu byl žalobce zproštěn obžaloby podle ust. § 226 písm. c) trestního řádu. Soud mj. uvedl, že obvodní soud dospěl ke správnému závěru, že na vzniku úrazu se poškozený podílel tím, že porušil předpisy bezpečnosti práce, neboť pod valník vstoupil v době, kdy došlo k pádu nájezdové rampy, že technický stav předmětného podvalníku měl být zjištěn již v průběhu prováděné technické kontroly STK dne 7.2.2011 a ke správnému závěru, že jestliže obžalovaný, který podvalník opakovaně nechal podrobit technické kontrole, lze předpokládat, že se domníval, že způsob údržby, který provozuje, je dostatečný a nelze mu klást za vinu, že podvalník udržoval ve špatném stavu. Podle názoru odvolacího soudu výše uvedené správné závěry měly obvodní soud vést k další úvaze, zda za špatný technický stav předmětného podvalníku nemohly kromě obžalovaného odpovídat podle pracovních smluv, pracovních náplní či vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, jiné osoby. Toto pochybení obvodního soudu však bylo odvolacím soudem napraveno, a proto odvolací soud dle § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. napadený rozsudek zrušil a za splnění zákonných podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. znovu rozhodl tak, že obžalovaného zprostil dle § 226 písm. c) tr.ř. obžaloby, neboť na základě provedených důkazů nebylo jednoznačně prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný. Odvolací soud nesouhlasil s názorem státního zástupce, že existuje příčinná souvislost mezi zraněním poškozeného a tím, jak k věci přistupoval obžalovaný. Názor státního zástupce, že současní zaměstnanci obžalovaného vypovídali v jeho neprospěch z pochopitelných důvodů, že se báli o práci a to bylo jejich motivem, proč tak vypovídali, a naopak bývalí zaměstnanci obžalovaného vypovídali v jeho neprospěch, protože se o místo již bát nemuseli, a že nelze předpokládat, že se všichni na obžalovaného domluvili s potřebou obžalovanému ublížit, je více než zjednodušující. Na jedné straně nelze pouze ze skutečnosti, že jde o zaměstnance obžalovaného, učinit jednoznačný závěr, že proto vypovídali úmyslně nepravdu, aby tak obžalovanému pomohli vyhnout se odsouzení. Takové zevšeobecňující a paušální hodnocení všech svědeckých výpovědí současných zaměstnanců nedopovídá ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř. Odvolací soud kategoricky nesouhlasil s názorem státního zástupce, že příslušný pracovník při technické prohlídce řeší záležitosti zcela jiného úhlu pohledu – řeší to, zda vozidlo je způsobilé jízdy na silnici. Odvolací soud naprosto nesouhlasil s názorem státního zástupce, že

vina obžalovaného byla provedenými důkazy jednoznačně prokázána. Ze skutečnosti, že obžalovaný měl velké finanční starosti a proto lze předpokládat, že se zřejmě snažil šetřit, nelze učinit jednoznačný závěr, že tím zavinil úraz poškozeného a že nenechával úmyslně techniku opravovat. Takovýto závěr nemá jednoznačný podklad v provedených důkazech. Podle odvolacího soudu mezi neodborně provedenou opravou zvedacího mechanismu a vznikem úrazu poškozeného nebyla podle provedených důkazů zjištěna příčinná souvislost. Důvodem zřícení nájezdové rampy na poškozeného byl zcela jednoznačně stav tažného oka hydraulického pístu zvedacího mechanismu, které bylo deformované. Rozsudek odvolacího soudu nabyl právní moci dne 3.10.2013.

Fakt, že po žalobci bylo vyhlášeno celostátní pátrání, jej zasáhla. Žalobce realizoval zakázku pro [REDAKCE] když kolem půlnoci pro něj přišli do [REDAKCE] dva policisté, přítomna tomu byla i manažerka [REDAKCE] a další obchodní partneři. Policisté sebrali žalobci všechny věci, včetně tkaniček od bot, odvezli jej do cely předběžného zadržení. Posléze si jej zavolal vyšetřovatel a zeptal se ho, zda cítím nějakou vinu ve vztahu k pracovnímu úrazu, který se stal ve firmě žalobce, poté, co žalobce sdělil, že nikoliv, byl propuštěn na svobodu. O trestním stíhání žalobce měli povědomí jeho zaměstnanci, bylo vnímáno negativně, obchodními partnery byl žalobce vnímán jako osoba, která s ohledem na trestní stíhání pravděpodobně nebude schopna závazky v časovém termínu slíbeném dodržet. Žalobce plánoval založit rodinu, žil se svou družkou, pokud ovšem měl před sebou trestní stíhání, odmítal o dětech a o uzavření manželství uvažovat. V obchodní firmě byla autorita žalobce snížena. Žalobce měl zdravotní problémy, které měly nervový původ (například zažívací potíže), trpěl úzkostnými stavy (výpověď žalobce). Z výpovědi svědkyně K [REDAKCE] F [REDAKCE] družky žalobce, pak bylo zjištěno, že okolnosti zatčení žalobce a fakt, že je osobou celostátně hledanou, byly vnímány jeho obchodními partnery. Svědkyně se právě od obchodního partnera dozvěděla, že je žalobce celostátně stíhán, sama si poté tuto skutečnost ověřila na internetových stránkách. Sdělila sama policii, kde se žalobce nachází, hovořila s vyšetřovatelem, sdělovala policii i fakt, že žalobce má datovou schránku a je možné mu doručovat tam. Policie věděla, že je žalobce [REDAKCE] věděla i kde se nachází, do datové schránky nic žalobci nepřišlo. Vyšetřovatel svědkyni ujišťoval, že se v zásadě nic nestane, že nespěchá, že celá věc počká, sdělen mu byl také časový prostor, v němž se bude žalobce do České republiky vracet. Žalobce zadržení policií poznamenalo. Neúčastnil se velikonočních oslav v domě jeho rodičů, uzavřel se do sebe, nehrál ani tenis, který dříve hrál třikrát týdně. Žalobce navštívil lékařku Kalvachovou, ta ho okamžitě poslala k psychologce a psychoterapeutce. Sama lékařka ještě svědkyni telefonovala, že psychika žalobce je silně narušená. Firma žalobce měla v době jeho trestního stíhání sto zaměstnanců, ze strany zaměstnanců byl žalobce, resp. i celá firma vystavena posměškům, v době, kdy došlo k úrazu, již žalobce pracoval v [REDAKCE] vrátil se někdy v polovině roku 2012, možná ke konci roku 2012. Vracel se vždy jednou za dva měsíce, většinou o víkendech. Z výpovědi svědka T [REDAKCE] D [REDAKCE] zaměstnance žalobce, bylo zjištěno, že z důvodu trestního stíhání žalobce vyvstaly u obchodních partnerů, kteří poskytovali dopravní služby, obavy o to, zda bude žalobce schopen své závazky dodržet. Dopravní služby musel žalobce platit v hotovosti. V průběhu trestního stíhání ztratil žalobce zájem o řízení firmy.

Nárok na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním soud posoudil podle ust. § 31a odst. 1 zákona. Podle tohoto ustanovení bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by

se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Nejvyšší soud pak ve své judikatuře (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011) dovedl, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující:

1) Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. To souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku). Například újma bude obecně větší v případě trestního stíhání pro zločin vraždy, za který hrozí uložení základního trestu odnětí svobody v rozmezí deset až osmnáct let (§ 140 odst. 1 trestního zákona), než v případě přečinu podvodu, za který hrozí uložení trestu odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty (§ 209 odst. 1 trestního zákona), přičemž obviněný podvodník nebude vystaven takovému společenskému odsudku jako domnělý vrah.

2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvadajícího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí mít nutně za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových poměrech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Zajisté je vždy na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinít z něj mechanicky určující hledisko.

3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1 a 2. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka – morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) – mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Které konkrétní složky osobnosti mohou být zahájením a vedením trestního stíhání v konkrétním případě narušeny, nelze předem taxativně stanovit. Je proto úkolem soudů, aby v každém jednotlivém řízení k tvrzení účastníků (a případným důkazním návrhům) toto zjišťovaly.

Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 OdpŠk při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlédnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit (v takovém případě bude poškozený zahájením trestního stíhání vnímat obzvlášť úkorně). Budou jimi ale také okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provázející, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. V této

souvislosti je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

Ve světle výše uvedených kritérií soud hodnotil skutkový stav následovně:

Pokud soud hodnotil povahu trestní věci, pak, jak je uvedeno výše, žalobce byl trestně stíhán pro přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle ustanovení § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákona. Za tento trestný čin stanoví zákon sazbu trestu odnětí svobody na 6 měsíců až 4 léta. Žalobci hrozil trest odnětí svobody, avšak s přihlédnutím k právní kvalifikaci trestního jednání kladeného žalobci za vinu, faktu, že žalobce nebyl nikdy trestán, připadalo reálně do úvahy uložení trestu podmíněného. Vliv hrozby trestu na psychiku žalobce tak mohl být reálně zmírněn nadějí na uložení trestu podmíněného. Neshledal oproti tomu soud existenci společenského odsudku žalobce. Žalobce netvrdil, že by došlo k prezentaci skutku žalobce a jeho právní kvalifikace v médiích, u širší veřejnosti nebyl vyvolán dojem, že žalobce se dopustil jednání hodného opovržení. Ve známost však částečně žalobcovo trestní stíhání vejít muselo, a to v důsledku vyhlášeného celostátního pátrání po jeho osobě. Tomu svědčí i fakt, že policie byla kontaktována na základě anonymního udání. Samotní obchodní partneři pak o takové situaci uvědomili družku žalobce. Z pohledu délky trestního stíhání nebyl zásah do sféry žalobce výrazný. Žalobce byl trestně stíhán od 9.4.2012 do 3.10.2013, v případě žalobce nebylo prokázáno, že by se s rostoucí délkou trestního řízení zvyšoval jeho negativní vliv na osobu žalobce, zejména pokud jde o vnímání jeho „trestné činnosti“ okolím. Délka trestního řízení tedy v případě žalobce nehrála rozhodující roli.

Jde-li o následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře, nutně musel žalobce negativně vnímat již jen okolnosti jeho samotného zadržení za přítomnosti jeho klienta a faktu, že bylo vyhlášeno celostátní pátrání po jeho osobě. Takový zásah do sféry žalobce soud považuje za nedůvodný, zjevně totiž policie disponovala údaji o pobytu žalobce, na které mohl být kontaktován (zasláno předvolání k podání vysvětlení apod.). Frustrace žalobce z trestního stíhání musela být umocněna tím, že se jednalo o osobu v minulosti netrestanou. Soud vycházel zároveň z předpokladu, že samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem“ (nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, N 108/49 SbNU 567, § 33). V řízení pak bylo prokázáno, že částečně klesla autorita žalobce v jeho firmě v důsledku trestního stíhání, klesl zájem žalobce o chod firmy, žalobce se nevěnoval naplno své práci. Soud má za prokázané i tvrzení žalobce o dopadu do vztahu s jeho družkou. Nebylo sice prokázáno, že dosavadní bezdětnost páru je způsobena trestním stíháním, avšak autentickou soud při jednání soudu shledal výpověď žalobce a jeho družky, pokud tvrdili, že obavy z výsledku trestního stíhání měly vliv na plánování početí. Nebylo naopak prokázáno poškození dobré pověsti žalobce u obchodních partnerů. Ze svědeckých výpovědí vyplývá, že na jejich straně neexistoval morální odsudek, nýbrž pouze obavy ze zajištění finančního plnění žalobce. Zdravotní dokumentace předložená žalobcem vypovídá o vztahu mezi trestním stíháním žalobce a jeho psychologickým stavem minimálně, svědčí o tom, že příčinou zdravotních problémů žalobce byla obecně špatná ekonomická situace, přitom zátěž si žalobce nesl již z minulosti.

Na podkladě shora rozvedeného lze uzavřít, že žalobci vznikla újma ztotožnitelná již s pochopitelnými subjektivními pocity jisté frustrace, obav či beznaděje, tedy záležející v subjektivním vnímání nepříznivé životní situace, umocněna pak byla výše uvedenými vjemy trestního stíhání žalobcovým okolím. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem tak dospěl soud nejen k závěru, že žalobci nemajetková újma spočívající v zásahu do jeho osobnostních práv zahájením a vedením trestního stíhání vznikla, ale nadto i k závěru, že tuto je namíste odškodnit v penězích, neboť konstatování porušení práva by míru újmy dostatečně nevystihlo. Shora uvedené závěry pak soud učinil ve světle zjištění, že žalobce byl pro zproštění obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu, tj. že skutek, kladený žalobci za vinu nespáchal žalovaný. Ukončení trestního sice stojí na neprokázání viny žalobce, avšak z odůvodnění zprošťujícího rozsudku městského soudu se zcela jasně podává, že se tak nestalo za využití zásady v pochybnostech ve prospěch, nýbrž na základě objektivních zjištění obžalobu zcela vyvracejících (k tomu viz výše uvedené odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Závěry soudu tedy směřují zcela mimo trestní odpovědnost žalobce. I v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti se tedy dle názoru soudu má žalobci zadostiučinění v penězích dostat.

Adekvátním odškodněním se pak soudu jeví částka 40.000,- Kč. Soud při úvaze o výši odškodnění vycházel např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 31.5.2012, sp.zn. I. ÚS 3016/11, v němž byla dostatečným odškodněním ve věci v osobnostní sféře poškozeného tíživé (zásah do rodinného života), shledána částka ve výši 100.000,- Kč, kdy navíc v případě posuzovaném Ústavním soudem došlo k medializaci trestního stíhání. V případě žalobce tak závažný stav jako v případě řešeném Ústavním soudem nenastal, jeho požadavek na zaplacení zadostiučinění ve výši 100.000,- Kč soud shledal nepřiměřeným okolnostem případu. Bylo proto ohledně odškodnění za nezákonné rozhodnutí rozhodnuto, jak je ve výroku II. rozsudku uvedeno. Žalobci byla přiznána částka 40.000,- Kč, ve zbytku (60.000,- Kč) byl požadavek žalobce na odškodnění (spolu s úrokem z prodlení) zamítnut.

Pokud se jedná o žalobou požadované příslušenství, žalobce požadoval kromě zaplacení jistiny rovněž zaplacení úroku z prodlení. Nárok věřitele na zaplacení úroků z prodlení vzniká podle ust. § 517 odst. 1 a 2 o.z. tehdy, nesplní-li dlužník svůj peněžitý dluh řádně a včas, tedy je-li v prodlení. Žádost o odškodnění nemateriální újmy byla žalované doručena dne 3.2.2014. Dle ust. § 15 odst. 2 zákona, domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění posledně citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody (a tedy nepochybně i nemajetkové újmy) způsobené nezákonným rozhodnutím teprve uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu, teprve ode dne následujícího po uplynutí této lhůty jej stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24.4.2003, sp.zn. 25 Cdo 2060/2001, právní větu pod bodem 10. stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13.4.2011, sp.zn. Cpjn 206/2010). S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že první den prodlení nastal dne 4.8.2014. Požadavku na zaplacení úroků z prodlení soud vyhověl ve výroku I. z přiznané částky v rozsahu tam uvedeném, a to v zákonné výši stanovené v ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o.s.ř., § 146 odst. 2 za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může

mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu

Žalobci vznikly náklady právního zastoupení sestávajících z odměny za 6 úkonů právní služby po 3.100,- Kč (za přípravu a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast na třech jednáních soudu) ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), a dále paušální náhrady hotových výdajů za 6 úkonů právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT. Celkem náklady řízení činí 20.400,- Kč, včetně náhrady 21 % DPH ve výši 4.284,- Kč pak 24.684,- Kč.

Lhůta k plnění ve vyhovujícím výroku ve věci samé i ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. – soudu je z jeho činnosti známo, že tato lhůta odpovídá administrativním podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí. Soudu nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobci jakoukoliv újmu. O povinnosti žalované zaplatit náklady řízení k rukám advokáta žalobce bylo rozhodnuto dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 12. června 2015

Mgr. Aleš Sabol, v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení:

Hana Wágnerová

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Javůrkové a soudců JUDr. Tomáše Pirka a Mgr. Štěpána Hnanička ve věci žalobce: **O [redacted] S [redacted]** nar. **[redacted]** bytem v **[redacted]** zast. JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem v Praze, Karlovo nám. 28, Praha 2, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o **zadostiučinění nemajetkové újmy**, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. června 2015, č. j. 11 C 51/2014-84,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobci částku 40.000 Kč s příslušenstvím do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), zamítl žalobu co do částky 60.000 Kč (výrok II.) a uložil žalované zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 24.684 Kč k rukám jeho právního zástupce (výrok III.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení shora uvedené částky jako přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v důsledku zahájení a pokračování trestního stíhání vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. **[redacted]**

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že namítané řízení vedené proti žalobci u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. **[redacted]** bylo zahájeno usnesením Policie České republiky ze dne 9. 4. 2012, kterým bylo žalobci sděleno obvinění pro spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 142 odst. 1, 2 trestního zákona. Obžaloba byla podána dne 30.

5. 2012 a řízení před soudem bylo skončeno ke dni 3. 10. 2013 tak, že žalobce byl zproštěn obžaloby. Celkově tak řízení trvalo jeden rok a pět měsíců. Dále vyšel soud prvního stupně ze zjištění, že fakt, že po žalobci bylo v průběhu trestního řízení vyhlášeno celostátní pátrání, jej zasáhlo. Žalobce realizoval zakázku pro [REDAKCE], když kolem půlnoci pro něj přišli do [REDAKCE] dva policisté, přítomna tomu byla i manažerka [REDAKCE] a další obchodní partneri. Policisté sebrali žalobci všechny věci, včetně tkaniček od bot, odvezli jej do cely předběžného zadržení. Posléze si jej zavolal vyšetřovatel a zeptal se ho, zda cítí nějakou vinu ve vztahu k pracovnímu úrazu, který se stal v jeho firmě. Poté, co žalobce sdělil, že nikoliv, byl propuštěn na svobodu. O trestním stíhání žalobce měli povědomí jeho zaměstnanci, bylo vnímáno negativně, obchodními partnery byl žalobce vnímán jako osoba, která s ohledem na trestní stíhání pravděpodobně nebude schopna závazky v časovém termínu dodržet. Žalobce plánoval založit rodinu, žil se svou družkou, pokud ovšem měl před sebou trestní stíhání, odmítal o dětech a o uzavření manželství uvažovat. V obchodní firmě byla autorita žalobce snížena. Žalobce měl zdravotní problémy, které měly nervový původ (například zažívací potíže), trpěl úzkostnými stavy (výpověď žalobce). Okolnosti zatčení žalobce a fakt, že je osobou celostátně hledanou, byly vnímány jeho obchodními partnery, což potvrdila svědkyně K [REDAKCE] F [REDAKCE]. Svědkyně se právě od obchodního partnera dozvěděla, že je žalobce celostátně stíhán, sama si poté tuto skutečnost ověřila na internetových stránkách. Sdělila sama policii, kde se žalobce nachází, hovořila s vyšetřovatelem, sdělovala policii i fakt, že žalobce má datovou schránku a je možné mu doručovat tam. Policie věděla, že je žalobce [REDAKCE] [REDAKCE] věděla i kde se nachází, do datové schránky nic žalobci nepřišlo. Vyšetřovatel svědkyni ujišťoval, že se v zásadě nic nestane, že nespěchá, že celá věc počká, sdělen mu byl také časový prostor, v němž se bude žalobce do České republiky vracet. Žalobce zadržení policií poznamenalo. Neúčastnil se velikonočních oslav v domě jeho rodičů, uzavřel se do sebe, nehrál ani tenis, který dříve hrál třikrát týdně. Žalobce navštívil lékařku, ta ho okamžitě poslala k psychologce a psychoterapeutce. Sama lékařka ještě svědkyni telefonovala, že psychika žalobce je silně narušená. Firma žalobce měla v době jeho trestního stíhání sto zaměstnanců, ze strany zaměstnanců byl žalobce, resp. i celá firma vystavena posměškům. V době, kdy došlo k úrazu, již žalobce pracoval v [REDAKCE] vrátil se někdy v polovině roku 2012, možná ke konci roku 2012. Vracel se vždy jednou za dva měsíce, většinou o víkendech. Z důvodu trestního stíhání žalobce vyvstaly u obchodních partnerů, kteří poskytovali dopravní služby, obavy o to, zda bude žalobce schopen své závazky dodržet. Dopravní služby musel žalobce platit v hotovosti. V průběhu trestního stíhání ztratil žalobce zájem o řízení firmy.

Na základě těchto zjištění hodnotil soud prvního stupně podle § 31a zák. č. 82/1998 Sb., přičemž s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR hodnotil jednotlivá kritéria, která mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy. Pokud jde o povahu trestní věci, dospěl k závěru, že žalobce byl trestně stíhán pro přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle ustanovení § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákona. Za tento trestný čin stanoví zákon sazbu trestu odnětí svobody na 6 měsíců až 4 léta. Žalobci hrozil trest odnětí svobody, avšak s přihlédnutím k právní kvalifikaci trestního jednání kladeného žalobci za vinu, faktu, že žalobce nebyl nikdy trestán, připadalo reálně do úvahy uložení trestu podmíněného. Vliv hrozby trestu na psychiku žalobce tak mohl být reálně zmírněn nadějí na uložení trestu podmíněného. Soud prvního stupně však neshledal existenci společenského odsudku žalobce. Žalobce netvrdil, že by došlo k prezentaci skutku žalobce a jeho právní kvalifikace v médiích, u širší veřejnosti nebyl vyvolán dojem, že žalobce se dopustil jednání hodného opovržení. Ve známost však částečně žalobcovo trestní stíhání vejít muselo, a to v důsledku vyhlášeného celostátního pátrání po jeho osobě. Tomu svědčí i fakt, že policie byla kontaktována na základě anonymního udání. Samotní obchodní partneri pak o takové situaci uvědomili družku žalobce. Z pohledu délky trestního stíhání nebyl zásah do sféry

žalobce výrazný. Žalobce byl trestně stíhán od 9. 4. 2012 do 3. 10. 2013, v případě žalobce nebylo prokázáno, že by se s rostoucí délkou trestního řízení zvyšoval jeho negativní vliv na osobu žalobce, zejména pokud jde o vnímání jeho „trestné činnosti“ okolím. Délka trestního řízení tedy v případě žalobce nehrála rozhodující roli. Jde-li o následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře, nutně musel žalobce negativně vnímat již jen okolnosti jeho samotného zadržení za přítomnosti jeho klienta a faktu, že bylo vyhlášeno celostátní pátrání po jeho osobě. Takový zásah do sféry žalobce považoval soud prvního stupně za nedůvodný, zjevně totiž policie disponovala údaji o pobytu žalobce, kde mohl být kontaktován. Frustrace žalobce z trestního stíhání musela být umocněna tím, že se jednalo o osobu v minulosti netrestanou. Soud prvního stupně vycházel zároveň z předpokladu, že samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, N 108/49 SbNU 567, § 33). V řízení pak bylo prokázáno, že částečně klesla autorita žalobce v jeho firmě v důsledku trestního stíhání, klesl zájem žalobce o chod firmy, žalobce se nevěnoval naplno své práci. Soud prvního stupně měl za prokázané i tvrzení žalobce o dopadu do vztahu s jeho družkou. Nebylo naopak prokázáno poškození dobré pověsti žalobce u obchodních partnerů, neboť na jejich straně neexistoval morální odsudek, nýbrž pouze obavy ze zajištění finančního plnění žalobce. Zdravotní dokumentace předložená žalobcem vypovídá o vztahu mezi trestním stíháním žalobce a jeho psychickým stavem minimálně, svědčí o tom, že příčinou zdravotních problémů žalobce byla obecně špatná ekonomická situace, přitom zátěž si žalobce nesl již z minulosti. Na základě těchto úvah dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobci vznikla újma ztotožnitelná již s pochopitelnými subjektivními pocity jisté frustrace, obav či beznaděje, tedy záležející v subjektivním vnímání nepříznivé životní situace, umocněna pak byla výše uvedenými vjemy trestního stíhání žalobcovým okolím. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem tak dospěl soud prvního stupně nejen k závěru, že žalobci nemajetková újma spočívající v zásahu do jeho osobnostních práv zahájením a vedením trestního stíhání vznikla, ale nadto i k závěru, že tuto je namísto odškodnit v penězích, neboť konstatování porušení práva by míru újmy dostatečně nevystihlo. Za adekvátní odškodnění považoval částku 40.000 Kč, když při úvaze o výši odškodnění vycházel např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. I. ÚS 3016/11, v němž byla dostatečným odškodněním ve věci v osobnostní sféře poškozeného tíživé (zásah do rodinného života) shledána částka ve výši 100.000 Kč, kdy navíc v případě posuzovaném Ústavním soudem došlo k medializaci trestního stíhání. V případě žalobce tak závažný stav jako v případě řešeném Ústavním soudem nenastal, jeho požadavek na zaplacení zadostiučinění ve výši 100.000 Kč soud shledal nepřiměřeným okolnostem případu.

Proti tomuto rozsudku, jeho výroku II., podal žalobce včasné odvolání s tím, že nesouhlasil s výší poskytnutého zadostiučinění. Tvrdil, že soud prvního stupně blíže neodůvodnil, proč byla žalobci uložena právě částka 40.000 Kč. Soud prvního stupně sice uvedl, že případ žalobce srovnal s případem uvedeným v nálezů Ústavního soudu, z něhož žalobce ve své žalobě vycházel, dále však již nekonkretizoval a nespecifikoval, jak dospěl k výší poskytnuté částky. Žalobce je přesvědčen, že částka ve výši 40.000 Kč není adekvátní zásahu do života žalobce, přičemž zopakoval a zdůraznil značný zásah trestního stíhání do života žalobce. Zejména akcentoval bezdůvodné vyhlášení celostátního pátrání, stejně jako zadržení žalobce policejním orgánem v přítomnosti klienta žalobce. Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku, jeho výroku I., podala i žalovaná včasné odvolání s tím, že neshledává částku 40.000 Kč přiměřeným zadostiučiněním, které má reparovat nemajetkovou újmu. Poukázala na ustálenou judikaturu, podle které každé trestní stíhání s sebou nese určitou míru diskomfortu pro stíhanou osobu, určité peripetie a nepříjemnosti, a že s těmito je nutno počítat a samy o sobě nepředstavují okolnosti, které implikují nutnost peněžitého odškodnění. Tvrdila, že žalobce neprokázal žádné výrazné zásahy do jednotlivých oblastí života žalobce či do jeho osobnostní sféry. Přiznané odškodnění totiž má reparovat nemajetkovou újmu v objektivním slova smyslu, irelevantní jsou též věty soudu uvozené „žalobce nutně musel“, „frustrace musela být“, které jsou jakýmsi dovozovanými nepodloženými závěry soudu. Navrhla proto, aby napadený rozsudek soudu prvního stupně byl ve výroku I. změněn tak, že se žaloba zamítá.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a o. s. ř. rozhodnutí soudu prvního stupně v rozsahu, v němž bylo napadeno odvoláním, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a odvolání žalobce ani žalované neshledal důvodným.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/98 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanovené jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Odvolací soud připomíná, že úprava zákona 82/1998 Sb. zakládá objektivní odpovědnost státu (bez ohledu na zavinění), jíž se nelze zprostit, při současném splnění tří podmínek: 1) nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, je specifickým případem odpovědnosti státu podle citovaného zákona, je však založen na stejných principech. Výkladem zákona soudní judikatura dovodila, že smyslu právní úpravy odpovědnosti státu za škodu odpovídá, aby každá majetková újma, způsobená nesprávným či nezákonným zásahem státu proti občanovi, byla odčiněna, a systematickým a logickým výkladem proto dospěla k závěru, že došlo-li z určitých důvodů k zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby, je třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal a že tedy nemělo být proti němu trestní stíhání vedeno. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání se posuzuje podle § 8 cit. zákona, tedy jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Odvolací soud se plně ztotožňuje se závěry, k nimž v této věci po skutkové i právní stránce dospěl soud prvního stupně a pro stručnost svého odůvodnění plně odkazuje na jeho vyčerpávající odůvodnění. Stěžejní odvolací námitka žalobce, že soud prvního stupně nedostatečně zdůvodnil výši poskytnutého finančního zadostiučinění, není případná. Soud prvního stupně správně posuzovanou věc porovnal s případem řešeným Ústavním soudem v nálezu ze dne 31. 5. 2012 I. ÚS 3016/11 a uvedl, v jakých aspektech se žalobcova věc odlišuje a proč tedy považuje poskytnuté

zadostiučinění ve výši 40.000 Kč za odpovídající. Odvolací soud se plně s touto argumentací soudu prvního stupně ztotožňuje a odkazuje na ni (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 30 Cdo 1747/2014). Odvolací soud proto s ohledem na okolnosti případu a prokázaný zásah do osobnostních práv žalobce považuje shodně se soudem prvního stupně přiznanou částku odškodnění za odpovídající. Námitky žalované rovněž odvolací soud neshledal za důvodné. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalobce v řízení prokázal, jakým způsobem zasáhlo zahájení a vedení trestního stíhání do jeho osobnostní sféry (např. ztráta vážnosti u zaměstnanců v důsledku bezdůvodného vyhlášení celostátního pátrání, částečná ztráta důvěry u obchodních partnerů). Odvolací soud souhlasí s argumentací žalované v tom, že každé trestní stíhání s sebou nese určitou míru diskomfortu pro stíhanou osobu. V daném případě však zatčení uprostřed noci a vyhlášení celostátního pátrání na žalobce, když bylo prokázáno, že žalobce se nikterak nevyhýbal kontaktům s orgány činnými v trestním řízení, však obvyklou míru diskomfortu a peripetií spojených s trestním stíháním zcela zřejmě přesahuje.

Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř., když oba účastníci byli ve svých odvoláních neúspěšní.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat **dovolání** ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř.

Praha 15. března 2015

JUDr. Naděžda Javůrková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Martínková Hana